

čega sve ne, ako izuzmemo onaj božanski tračak svijesti. I dovoljno je reći smo: blato, prah, voda, ništa... Ukrasimo ih ma kako: orlovska nos, kosa plava, crna, svijetla, oči mutne poput barica, lica koščata, povijeni u struku, mršavi, žutih zuba, klempavih ušiju, široki u kukovima, gojazni, žilavi, kilavi, stasiti, videni, sitni i neugledni, duturumi, jakih šaka, malih stopala, jake čekinje – svejedno, uzalud! Ali, kažeš li sljedeće: »Vjerovaš da je svaka stvar na svijetu ima svoju nepromjenljivu težinu u cijelokupnom poretku stvari. Gajio je iluziju da je težinu svake stvari moguće izmjeriti nekom odgovarajućom cijenom koja je, kao odgovarajuća mjera, upravo nepromjenljiva, ali u pogledu svake date stvari ta ravnoteža je narušena« – uložili smo bar malo napora da se odmota tvrdno smotano klupko, pokušali smo svoga junaka provjeriti u svijetu koji se razlikuje od naših predstava, u svijetu koji se sukobio sa njegovim predstavama. Tako, poklonili smo se njegovom životu, njegovom zračku svijesti, ne blatu, prasini i vodi.

A sad krenite dalje.

Nam um padaju mnoge riječi. Shvatili ste – vaš život odvija se putem riječi, vaša svijest su riječi – to je ono što vas razlikuje od bića bez svijesti. Svakog časa laćate se leksikona i mnogih knjiga – provjeravate, stvarate li, stvarate. Pri tom zadržavate samo to što je znak vašeg neponovljivog duha, inače – ne biste ni poszali za mnogim knjigama. Tek da odredite, da postanete svjesni i onoga što vas se nikad do sad nije mnogo tako. I riječi vam dolaze po nekom drugačijem redoslijedu, upravo ne poštaju nikakav postojeći poredak. Odbacili ste abecedu i abecedni poredak leksikona. Nijedna važeća konvencija vama ne pomaže, naprotiv – odmaže vam i vi ste je odbacili ili se trudite da to učinite. Nedostaje sada neki novi poredak, poredak vaše svijesti, vaš poredak, koji će – prije nego ošta poput leksikona – jednom takođe morati odbaciti. Bježite od mogućeg okvira u koji bi se htio smjestiti svijet koji stvarate, držite se pristojne mjere haosa.

Slijedeći korak u ostvarenju vaše namjere jest odbacivanje najvećeg dijela knjiga koje ste do tada brižljivo sabirali, tragali za njima, hranili, brisali prašinu, prelistavali, duvali u njih, grijali pod jastukom i u njedrima. Ne uništavate ih, to nikako, poklanjate ih onima koje će vaše odbaćene knjige obradovati. Haos vašeg svijeta polako se opijemenuje povremenim žrtvovanjima, prinoseći žrtvicu-paljenicu, to je vaša najveća životna pobjeda; izvan moći nasilja uspjeli ste ukrotiti vaš haotični svijet, darivali ste ga smislim, ali pazite – moglo bi vam se dogoditi nešto iznenadno, ono što niste očekivali, mogli biste umrijeti od zadovoljstva, u najmanju ruku – gubite fizičku svojstva. Pazite, utješno je to što život, vaš život na zemlji ne poštaje princip konačnog zadovoljenja, jer nije li tako – vas uopšte ne bi ni bilo. Izvirili biste na svjetlost dana i zadovoljivši se time – ponovo klinzili u svoj brošići nepostojanja. Tako svaka stvar. Mimo zadovoljstava treba ići do kraja, ako kraj uopšte postoji i ako je mogućnost stvaranje uopšte iscrpljiva i konačna.

Nastavite dalje.

Otvarami vam se nebrojene mogućnosti. Uvijete da su mnoge od njih slijepo odmah tu iz ugla, čorsokaci, tu negdje mnoge od njih završavaju i vi se vraćate nekoliko koraka unazad i nastavljate dalje; jedan put nikad se neće zatvoriti. Požalite li zbog stranputica, smetnuli ste da su vam neprekidne vježbe prijeko potrebne. Svaka od zatvorenih mogućnosti vaša je neophodna vježba na putu koji se nikada neće zatvoriti. Iskustva svih svojih vježbi unosite u polja svoje svijesti, u svoj život, ali s oprezom da neku od njih ne prenaglasite žaleći što se zatvorila kada to niste očekivali. Svaka vježba, u stvari, kratkovjeka je zraka jednog postojanja, jednog života koji ste stvorili. Nastavite dalje preko žrtava mnogih uloženih napora.

Pred vama je veliki put, i već ste pođomakli. Mnoge su vam riječi dolazile, neke jedanput i nikad više, neke po hiljadu i hiljadu puta. I stajali ste zadivljeni nad onim što bijaste stvorili. Cio svijet i cio taj narod vrvio je i razmnožavao se pod paskom vaših plodnih namjera. Stali ste polagano zaboravljati onu divnu, divnu riječ koja vam je prva pala na um kada vam je postalo jasno šta zapravo hoćete.

Prvo biće koje ste stvorili gradilo vam je svetišta, takođe prinosilo žrtvu, umoljavalo, pridr-

žvalo se vaših zapovijesti, i šta sve ne. Kad god bi se sjetili one riječi iz koje ga bijaste davno stvorili, njegov duh, mijenjali ste njegovu sudbinu, ženili ga i preudavali, prekrjali je i produžavali. I najednom potrošili ste sve svoje nadahnute pred tom riječju, oštošala je i zauzeala trajno mjesto u leksikonu vaše svijesti. No i ono jedno biće leglo je jednom u neki grob s kamenom iznad glave na kom je zauvijek ostala zapisana ona njegova riječ, njegovo siromaško slovo. Gubeći posljednji dah, oprštajući se sa svijetom, pozdravljujući se sa životom, kada se ukoričavala njegova sudbina kao što je ukoričena ova knjiga, posljednji pogled usmjerio je k vama. Ali vi bijaste u novom i novom poslu stvaranja, pođomakli na svom velikom putu. I vidjele su njegove oči samo kako se gasi jedna zvijezda, kako u polju vaše svijesti zgasnut tračak njegove duše. No evo, i vaše treba privesti kraju.

Vaša svijest, i duša vaša, vi sa orlovskim nosom, jakih jagodica i debelih usana, oštре smede kose i krupnih šaka, pogrbljeni u ramenima ali još snažniji i živahni, pristupate svodenju računa. Prezirete sve što je nastajalo u vašem naporu da korisno i pravilno upotrebljavate riječi, prezirete sav taj dim svijeta, upreden smislom vima nebrojenih mogućnosti i kombinacija, jer gasi vam se volja, prestaju želje i namjere. Pokušavate udahnuti zraka, pokušavate pokrenuti udove jednom stvorene od blata, praha, vode i ko zna čega sve ne, ali uzalud, uzalud. Gasi se slovo kroz koje je rođena vaša duša. Vremenom nestalo je razlike između značenja vašeg slova u nekom dalekom leksikonu i značenja koje joj je pridavao duh vašeg stvoritelja. I sad: humka ste obrasla bujnim travama u proljeće, s ponekim cvjetkom, na krasnom paradišnom pokrivaču, s kamenom na uzglavlju na kome je odavno ispisano vaše slovo zaraslo u mahovinu. I šta? Nema, nemam više mjesta u knjizi koja se gnušta mrtvih riječi, u knjizi kao što je ova.

A ja?

Rekoh, moja djevojka sada spava u vati uspomena na vrlo prijatnu atmosferu kutka gdje smo živjeli svoje najbolje vrijeme, u sunu o kući s potkrovljem i ljekarnicom u prizemlju. U početku ništa nismo imali i iz blagotorne dosade stvorili smo sve. Najprije stvorimo duše koje su se svega mogle odreći počinjući sve iznova. Gubio se svaki jasan znak našeg stvarnog postojanja, jer ne bijasmo mi mjeđu stvarnostima oko nas no ona bješe mjeđu našeg života. I pretvorili smo sve u san u kome je bilo sve i izvan kog nije bilo ništa. I gdje smo sada moja djevojka i ja, recite, gospodo znaci i ljubitelji, gdje. Pod kojom zastavom i pod kojom zvjezdom.

Možda ćete na naše pozive ciknivši odskočiti, kao što odskoči sitnina bačena na svadbi deci punom šakom po pločniku.

Doturamo vam erotsku zbirku »Kikot Vraga«. Naći ćete je noćas u poštanskom sandučetu.

Opevamo umoran osmeđ dendija, sa džepovima punim svilenih brushalera, gaćica, dugih rukavica koje su svlak ruku što se u plesu izvijaju poput kobre, i tamnih čarapa, tako lakin da bi ih vetar poneo na sebi kao prolećne mace. Sviljeni veš slično pesku promiće kroz prste. Jedni s lakoćom dolaze do ljubavi, a drugi s naporom i do daha dolaze... Oh nemojte spuštaći slušalicu, imamo vam toliko toga reći! Nemojte spušti, nećemo nazvati drugi put!

Zadihan od pohlepe za uživanjem, naravno saslušaćete nas! Vi ćete nam zavoliti, dugo ćete nam gledati u oči, i promucati: »Dragi... nemoj nikada da umreš!«

Nas ne možete prevariti! Tragovi samoće na vašem životu vidljivi su svud, kao otisci prstiju na ogledalu. Sedite u kući sami i leljanjem glave mazite se s muzikom. Stidljivo kliznete rukom linjom koja deli telo napolja. Vaše dve prazne ruke ne mogu nadomestiti muško telo. Šta biste dobili da ostanete u stanu? Ponavlja se mučenje neodređenih želja, sladostrasna lenjivost, davljanje dosadom. Jalovo maženje u samoći. Ljubav s promajom.

Jedan od sebe napušteni čovek, ležite uveče sami u krevetu, jednako kao što ćete ležati u grobu. Širom otvarete oči, u neprozirnom mraku što se zgusnuo oko vas, ništa se ne razabire! Padate u listu koji se otkačio, o odvratna bolesti samoće! Šta u ovim okolnostima može znati pristojnost? U ovim okolnostima, pristojnost je obična besmislica!

Bezmernost vremena potopiće kratki bolni trenutak našeg života. I onda kad se površina vremena sasvim umiri za drhtajima koje on ostavi, kada sve prode, kad se za baćenim kamenom ne širi na vodi više ni jedan krug, šta će onda značiti naše konvencije?

Prelazimo u luciferski šapat. Zakazujemo susret u mračnoj ulici. Vozite pustim drvodredima, u kojima se u retkim ljudskim prilikama ubličila samoća. Tragovi su se toliko izmenili da su izgubili imena. Ah, bešumna su vaša velika kola, začasne ste ovde. Lako se otvaraju vrata limuzine, i evo obreli ste se u sumračnom sokaku.

Napornom očiju u škiljavoj svetlosti razaznate tablu »Ulica Totemska!« Mesečinasto sjaj nekoliko srebrnih zuba u osmešu verglaša koji stoje uz počadnju zid. Dok okreće ručicu instrumenta, zelenle blede oči mu se trzaju kao da iz voza prati predeo koji stalno odlazi.

Tada mi stupamo iz mraka! Šireći ruke na zagrijaj, raskrilićemo svoje detektivske mantile, i ispod njih se naježeno ukazuje golo telo, slabine ranjene noktima.

Pozdravljate tih, samo sklopivši oči.

Pristupamo vam i ljubimo strasno u vrat.

Prevrnutim očima vi gledate kako mesec isparava u belu maglu. Rasipate se poput maslačka. Vaša usta se otvaraju lagano kao ruža i primaju poljubac gorkih usana.

Pružamo vam bulku, tri crvena leptira sklopjenih krila. Kako vas samo gledamo, malo bi ko reskirao toliku nežnost...

Vi ste jedno ukrasno biće koje izgleda kao da nije za dodir. A jeste naravno! Vi ste manekanka sa komplikovanom frizurom na sprat. Druge ste rase, stavljamo vam uvo ispod srca i slušamo puls, čudan kao javljanje zrikavca. Prsti se teško uvlače u vašu kosu. Izvlačimo srebrene češalje u obliku male šake, i talasasti medeni duvan rasipa se niz leđa.

Gledamo u nanelektrisano plavetno nebo, znojni u omorini staklene baštice! Pružate ruku, i polazimo; vi, mi i svaki onaj ko stoji poseđnut ognjicom svih nerava, opijen grmljinom!

Veoma dobro poznajemo čitav ovaj grad; mnogo smo ovim ulicama lutali kao psi. S licem uz lice, poput klizaljkih parova, zajedno žurimo kroz špalire, šibani belim slepačkim štapovima, ka alfi i omegi svih naših kretanja – ka toplošti!

Tako se završavaju svi naši pozivi u kratkim letnjim noćima, pritisnutim svetlom sa obe strane... Mnogo nas je ovde u zračnim, svetlim halama, narušenim paviljonima Svetih Izložbi.

Stupate u život svežiji od mirisa peršuna! U žubor glasova, šapat. Prozori su izloži oblaka! Okolo parovi se ljube sočno kao da sišu zrele breskve, grabe se jezicima za slast.

Iljubavni manifest

vladimir pištalo

U gradu zasutom svetlucavim snegovima konfeta, okrenuli smo vaš broj telefona, vama nepoznati u kasni večernji čas, u onom prokletom intervalu između ponoći i zore koji već nosi ime jutra! U trenutku kada sa slušalicama slušate muziku sa radija, i osećate da vam sva prolazi kroz srce.

Telefon zvonii i teška slušalica na mesinganoj viljušći za vašu krhknu ruku, dotad položenu na vezu, predstavlja iskušenje. Od svih stvari, vi najviše volite da spavate, i neiskreno se budite svaki put. Iza sklopljenih kapaka, zalutali ste medu rogate pagode, pod vodopade raskošnih vrba. U jesenje popodnevetar nosi duge paucine, i češljaju vas vrbe ispod kojih šećete. Zadremali ste pa vam se možda učinilo za ovaj zvuk da je zvonjava bicikla koji ste povezli u snu.

Ma, ne! To je telefon, to smo mi... Kad podignite slušalicu, u ušnu školjku prodreće vama naše vrele reči i pozivi. Bezobrazluci koje zadihanju šapćemo iz govornice na periferiji, u poziciju koju samo možete zamisliti...

Ne možete sakriti užvik iznenadenja na ove reči.

Stežemo sa obe ruke šešir pun piva, i pijemo zlatnu tečnost. Mazno šuškanje pene dotiče usne školjke. Dijemo glave mokre i zapenjeće kose.

U belim halama mladići i devojke leže sa usnama među nogama jedno drugom. Ti dodiri topili su, i vlažni kao pseća njuška. Treptanjem trepavica šaklje se po telu. Čujte zadahatalu panovu frulu njihovog disanja. Stežemo vas, i izvlačimo iz jazbina stida. Oči su vam nemirne kao da ste ih pozajmili.

Svakog mora prvo da izleći promrzline sanoće, pre nego što ćemo pristupi. Nepotrebno smo napeti, poput otvorenih kišobrana što se suše u kupatilu. Opustimo se!

Slično kartama koje padaju, vaši pokreti slažu se jedan na drugi, kao u snu! Vi ste biće slatko, mazno i opojno, u vama ne teče krv već višnjevača. Pogledi se otijamu o vašu kožu. Put vam je puna i meka poput latica ruže. Osetljivi ste toliko da vas i sam pogled šaklji.

Muklo uzdržavate strast, stežući zube do pučanja!

Šta vam možemo reći o sebi? O, siromašne reči, bledi superlativi, nejake, nedostojne povale...

Tako smo nežni da bismo čitavu čipkanu haljinu mogli rasplasti Zubima, onako kao što je izvezena, bod po bod, svlačeći vas nežnim pokretima vilice.

Oštrim Zubima pregrizamo bretele i haljinu pada.

Sestre, gledamo vaša tela! Mrežast opnasti donji veš te oblike obazrivo i koketno sputava. Goli ste i podiže vas uvis kosa, meka i rastresita, puna vazduha.

Sada ste među nama, vi u vašoj nemirnoj duši, sa namirisanom pidžamom pod miškom! Po strehi ključaju mnogobrojni golubovi.

Ležete među nas. Mreže tudi prstiju klize vam niz put. Hiljadu usana dodiruje vas, hiljadu jezika najednom vas prekriva puževima. Ližu vas kao more obala. Prelazite rukom niz glatkata tela. Mazino vas čitavu kao voda onoga ko go roni. Onako kako se umiljava vetar.

Želimo da opisujemo... Eh... One stvari koje...

Dodiri hladnih hitrih jagodica čudni su, čedni i brzi kao kiša. Stomak je pun zime od uzbudnja dok gola tela prvi put šakljivo nalaze jedno drugo.

Dugo ležimo u zuku podneva, kradući jedno drugom tišinu. Po koži ljubičaste sitne elipse su utisnuli zubi.

Osećate da vam se na nepcu pomešao ukus mnogih sireva. U slabinama javlja se teška nadraženost u kojoj prepoznajete zvuk violončela. Nešto se roni i razliva u vama, nešto se steže i mračno javlja. Golica vas lepuh maslačka koji prelazi po celom telu na svojim seobama u vazduhu.

Zahvata vas divna panika orgazma.

Povijaju se tvoje andeoske kose nalik na kukuruznu svilu.

O, ljubavi, tugo sveta! Opevamo mračne rastužnosti i prolazak godina. Tužan, težak osećaj mладости. Ležimo jedno uz drugo, sa tišinom ispušćenih usana, sa uzajamnim napadima, melodičnim režanjem, teškim tihim dogadajima pola.

Između dvoje ljudi sve se uskladi, čak i kaledioskop kada se oči zatvore. Glave muškaraca pune su sunca, a glave žena bele magle.

Njegova rebra i grudi uklapaju se u nagib njenih leda. Njegov udaj pada u njen. Ona je ugrizla jastuk, sama utroba im je nadražena. Miluju se grizući se kao zveri.

Ispod skliskog pokrivača meškoljimo se kao pčela u čaški cveta.

Prizivamo žestoke zagrljaje oznojenih rvača. U gibajući naše kose privida se leljanje morske trave. Razbijamo se jedno o drugo u ritmu velikih talasa.

Bujice snage dolaze u naletima i gube se u malaksalosti. Struje i plime sveta prolaze kroz naša tkiva. Nadimaju se i venu jedra. Studene kose klize po vreloj puti. Violinski ključevi stidnih dlaka ostaju po plahnama. Spuštene su roletne. Svaki mladić vaja svoju devojku. Neuporediv je baršun kože. U uburkanim čaršafima oživljavaju jablanovi Van Goga!

O drage dame! Ovde ste umesto da ronite i mrzvoljno izranjate iz prljavih voda popodnevog sna.

Da niste došli, vukli biste se po kući, i sa očajnom i mrtvom pozom padali po krevetima. Pu-

šili biste sve dotele dok vam u muštikli ne ostane samo pepeo. U samoći plakali bez suza, samo licem.

Kad se požuda zaceni u vašim mislima, možete se prizivajući u svesti izbledele prizore ljudavi. Stan se pretvorio u lavirint dosade. U ustajalom vonju kućne haljine, mori vas sjaj lica po žurnalima i na televiziji. Draži vas glazura sveta koji ovičava oval vašeg ekrana, oblichenog svetlotom kao suzom.

I strah i stid su gubljenje života. Lomimo žig nečistog, pečat pod stomakom. Virginitet je prljavo stanje. Dok pričamo, držimo ruku među nogama, onako kao što to čine deca.

Ne, nemoguće da je ovo naš jedini život a ne generalna proba! Iza vrata čuju se prigušeni glasovi, ključanje šapata. Grad gori od sunca koje zalazi. Jasne narandžaste pruge ono bacaju po zidovima. Dubine postojanja istražujemo zajedno. O, bolna opojnost života, najviši od tvojih spratova je sunce! Užarena kao žice grejalice prepliću se tela. Gušaju se, istražujući tudi život.

Gase se sveta! Dečaci i devojčice! Teško je ostati neuplašen svetom. Zagrljav je bunker u kome vreme ne prolazi. On je zaštitni od dubokog studenog neba nad vama!

Telo ima blag miris supe. Hoćemo da posvedočimo da je zagrljav golih ljudi daleko od čitavog života koji se vidi na ulici. Hoćemo da vaskrsnemo lomače lovora i razigrane gomile, kojima pulsiranje žara ljubi stopala, od kojih vetr nosi usklike. Moraće da oživi toplosta medusobnog dodira, inače će ovo biti poslednja jesen i nad gradovima će duvati vetr pun opale kose!

Klanjam se pred svetlucanjima koja obeznavaju! Alkoholnom žestinom mame noćna svetla! Tamna tela sa bistrim očima svetlosi magnetički izvlači iz dubina na površinu! U pomarni mušice sipljivo vriju oko svetlijike! Silna je razdraženost, zov kože – nagon amebe i zvezdognog paramecijuma koji u šumu triplji teži svetlosti! O, slepa bolna potreba za trenjem i dodirom!

Svaka je nadraženost erotika – rašireni prsti koji prelaze po mermeru, plivanje i dodir svile, čas kada sklopljjenih očiju stojimo na vetrui, i pružamo nepomičnu ruku da ga pomiluje, i kada jarkim zagrljajem ruža prima nos i usne, i miris prodire u nas!

Poistovećujemo se sa detetom koje legavši, oseća tlo liveđe celim telom, odgurne se, i sve brže okreće niz padinu, otvara oči, i svet vidi u vrtlogu fantaskopa.

Nudimo ljubljenje u haustorima, hladovitim kaustrima, dok je vrelina sunca napolju. Kad se susretu pogledi, unutra ozari vatrica i nadvalada tmurno raspoloženje. Erotika je neshvatljiv, dubok priliv života. Ona spada u oblast bajki, još od prvih zamorenosti željama i zamisljima uživanja, uzbudljivijim od pomisli na da-leke gradove!

Opisujući mlade ljude kako u ono vreme kad izrastaju i kovrdžaju se dlake na donjem stomaku, pa stidljivo na licu i grudima, stoje ozbiljnog lica, i raširenim dlanovima ispituju gradevinu svog tela. Opija ih njegova čvrstina i mekoća, poslušnost i pobunjenošću tela.

Slavimo večernju raskoš i svežinu letnjeg korza, po kome idemo rame uz rame, kuk uz kuk. Svaki od naših momaka može pocepati košulju ako sastavi laktove pred licem. Devojke su sjajne kao novogodišnje jelke, svetlucave.

Bacaju nam svetlosne mreže pogleda. Love nas ljubičastim i tirkiznim očima, dišući pod bluzama od maslačka. Ti pogledi su plamen koji lizne niz hartiju pre nego što je zapali. Promiču devojke sa dupencima poput ruknsaka koji su sklinzni veoma nisko.

O, kad žene draže tvoje nosnice, tvoje zube, tvoje ruke, svu tvoju snagu, do zadnjeg trzaja, damara. Izaziva mrak sukanja, svaku nadraženost tvoj život poput ispijenog pića. Željan si glatke, uzgibane puti, svrbe te zubi. Ah, žene, slatka ne-jač! Sav drtiš oko kostiju!

Nadraženi su očnjaci i nokti, grudi nam plavi režanje. Skočićemo na te prolaznice, dok zakreću vratom kao srne, i Zubima im slomiti ključne kosti, stiskom šaka skršiti ramena.

Oj, vi koji ispitujete materiju jedino obilazeći prodavnice i kušajući među prstima kvalitet štofova. Vi zanemarujete neuporedivu, potpuni osećaj materije kroz telo žene, kroz koje nam svet pruža ljubav i meša se sa nama!

Podnosimo žrtve prljavim bogovima, čućimo prašnjava i goli kao životinje. Gledamo vas tamnim očima, muklim pogledima. Zima među vama nogama ne prestano se ponavlja! Kakvi ste tužni, uvošteni ljudi! Iz svojih života spremno navaljujemo na rešetke iza kojih posmatrači podižu obrve.

Neka su slavljeni muški simboli – jedini mostovi među ljudima – kosi cvetovi agave na padinama kraj mora!

O draga damo, draga moja... Vi se sad neobično dopadate sami sebi i neprestano se prene-mažete ispred ogledala. Tako ste laki, senka vam je akvarel. Dugo nam ostaje vaš miris na rukama i telu. Odmarate se u kadama koje ste napunili belim i plavim jorgovanom. Odvrćemo slavinu, i voda puni kadu i cveće.

Zamoljen tunjavašu, svet vapi odredenosti izjašnjenja! Paun skuplja raskošni rep iza kog smo nagi šćućureni. Trgamo lišće loze koje opa-suju kukove. Kad ne bismo mogli uraditi ono što nikad nismo uradili, naš život bi bio izgubljen.

U ovom času sve je bezimeno, imena nasilja nad svetom. Svaka stvar ima svoj odraz u smrti, sve se ogleda u njoj kao u crnom jezeru!

U noći srebre leda delfina. Gnjuramo u opijenost. Da nam je opisati bednu nemoć onih koji i mašti prilaze kompromisno. Gadljivi, oni peru ruke koje su u molitvi dodirivali jedna drugu. Na žutom zidu je raspeće. Na njemu iskošen Hrist, prevrnutih očiju, u poziciji da je rastegao harmoniku!

Noć izmiču kao jegulje, san dode, onjuši nas i ostavi. Ukrasna drveta cvetaju samim paunovim repovima. Slavimo opsene slobode, ono što možemo izmaštati o njoj!

Mi ćemo izvesti glisando na vašim čulima. Ne želimo primiti nijedan utisak ispod intenziteta orgazma! Ljubav je slišala u jedno čitav svet... Uzimamo taksi za mesec. Noć je sa svojim hijljadu darova. Sjaji se zlatom prošivena tamna kupa neba. Dopire strana i daleka mesečeva muzika i mirisi s neba! Zvezde su svetlosni mravi, rasuti po nebeskim putevima!